

съ едно серіозно кивнуваніе на главѣ, поради което ся развѣва черното перо на шапкѣтъ ѝ, удалечява ся съ бавиѣ стѣпкѣ прѣзъ сѣнчастѣтъ пѣтекѣ между развалинытъ на ветото селище. И по нѣкога ѣ слѣдува издалечъ старецѣтъ Алень, кога пакъ има за другарь прѣголѣныйтъ и вѣренъ Мервена, който все до прѣкраснѣтъ си господжѣ крачи ся, като замисленъ мечкѣ; тя отива да обходи на около за да раздаде милостыніѣ. Въ тѣзи полазкы тя нѣма нуждѣ отъ защитникъ, защото и отъ най-сетніѣтъ колибѣ жителитѣ познаватъ и почитатъ богынѣтъ на милостыніѣтъ и на благодѣянїето. Колчемъ ѣ поменѣтъ селянытъ, казуватъ просто: *Господѣсата*, и като говорятъ за неѣ отдаватъ ѝ хубость, силѣ и таинственио сѣществованїе на утѣшителницѣ царскѣ дѣщерѣ.

Колкото отъ своѣѣ странѣ, азъ ся стараѣ да истѣкувамъ мрачнытъ размѣсѣлы, изображенїето на които виждамъ непрѣстанно на челото ѝ, гордѣтъ и сумнителнѣтъ строгость на погледѣтъ, гордостѣтъ и крутостѣтъ на говорянїето ѝ. Не ми стига умѣтъ да ли сѣ природны знакове на характеръ своенравенъ и размѣсенъ, или сѣ признаци на тайнѣ страсть, обличенїе на совѣсть, на страхъ или любовь която топли това прѣкрасно сѣрдце. Колкото и да не щешъ да знаешъ за неѣ, невѣзможно е да ся не раздигне любопытството ти спрямо еднѣ женѣ която има толкозъ